

20 jaar drummen

In de jaren zeventig en tachtig behoorde Steve Gadd als studiodrummer tot de absolute wereldtop. Na eind jaren tachtig een korte tijd van het toneel te zijn verdwenen, was hij bij zijn comeback niet minder dan een levende legende. Begrijpelijk met zijn staat van dienst. Gadd speelde op talloze legendarische albums (*Sounds & Stuff* van Quincy Jones; *One Trick Pony* van Paul Simon), vernieuwde het fusiondrummen (*The Leprechaun* van Chick Corea, *Elegant Gypsy* van Al Dimeola) en legde de basis neer voor menig wereldhit; (*You Make Me Feel Like Dancing* van Leo Sayer, *Roofgarden* van Al Jarreau en natuurlijk Paul Simon's *Fifty Ways to Leave Your Lover*).

Steve Gadd 'Ik hoop wel dat ik mezelf de laatste paar jaar verder ontwikkeld heb.'

'De Gadd-sound is voor al te danken aan anderen.'

In de jaren zeventig en tachtig behoorde Steve Gadd als studiodrummer tot de absolute wereldtop. Na eind jaren tachtig een korte tijd van het toneel te zijn verdwenen, was hij bij zijn comeback niet minder dan een levende legende. Begrijpelijk met zijn staat van dienst. Gadd speelde op talloze legendarische albums (*Sounds & Stuff* van Quincy Jones; *One Trick Pony* van Paul Simon), vernieuwde het fusiondrummen (*The Leprechaun* van Chick Corea, *Elegant Gypsy* van Al Dimeola) en legde de basis neer voor menig wereldhit; (*You Make Me Feel Like Dancing* van Leo Sayer, *Roofgarden* van Al Jarreau en natuurlijk Paul Simon's *Fifty Ways to Leave Your Lover*). Hij verlegde grenzen in jazz, pop en fusion, inspireerde duizenden drummers, en alles zonder echt onder de indruk te lijken van zijn eigen kunnen. Slagwerkkraant blik met hem terug én een beetje vooruit.

door A. N. Other foto's Fred van Diem

Steve Gadd is door de jaren heen eigenlijk nauwelijks veranderd. De baard en het haar zijn wat grijzer, de ogen wat meer getekend en op zijn armen zijn

de afgelopen zes jaar steeds meer tattoo's komen te staan. Verder is hij nog precies de man die hij al zijn hele carrière is: rustig, doordacht, bijna verlegen zelfs. Een paar moeilijke minuten vol spaarzame antwoorden kruipen dan ook voorbij, tot Gadd plotseling

en synthesizers. Je kunt nu in je eentje partijen maken waar je vroeger een heel orkest voor moest inhuren. In de jaren zeventig tot en met halverwege jaren tachtig zat je inderdaad met een heel orkest in de studio, en moest je in het gunstigste geval met 16 of 24 sporen een heel album opnemen.'

Is de muziek veranderd door die ontwikkelingen?

'Je bedoelt buiten het ontstaan van allerlei nieuwe stromingen? Het belangrijkste wat door al die elektronica is veranderd, is de feel van de muziek. Misschien klinkt het allemaal niet zo mooi als met een echt orkest of echte instrumenten, maar vaak hoeft dat ook helemaal niet. Die elektronische muziek heeft zijn eigen plaats gevonden en daar hoort nou eenmaal een wat meer machinaal geluid en gevoel bij. Dat wil echter niet zeggen dat er voor muziek met een echt orkest en echte instrumenten geen ruimte meer is. Met de huidige staat van de muziekindustrie is daar alleen vaak geen geld voor, of de platenmaatschappijen willen dat geld er niet voor uitgeven. En dat is doodzonde.'

'Zelf heb ik me nooit zo heel erg verdiept in al die elektronica. Een enkele keer gebruik ik wel eens wat, maar dat is dan meestal op aanwijzing van een technicus of een producer. Die mag dan ook al die spullen voor me inregelen. Ik heb het nooit kunnen opbrengen om veel tijd in elektronica te steken. Ik heb het voor de dingen die ik doe bijna nooit nodig en het spreekt me eigenlijk ook helemaal niet aan. Ik hou van het geluid van een echte drumkit, een echte snaredrum en echte bekkens.'

rustig onderuit zakt en een lange stroom voorzichtig gewogen woorden op gang komt. 'Ik word altijd een beetje zenuwachtig van interviews.'

Je bent nu al bijna dertig jaar actief. Ben je het nooit eens helemaal zat?

'Nee, natuurlijk niet, nooit. Het enige dat voor mij echt moeilijk is en blijft, is de werksituatie. Er zijn tijden dat je heel veel werk hebt en er zijn tijden dat je weinig werk hebt. Het moeilijkst is om de balans daartussen te vinden. Hoe zwaar het is, hangt ook voor een groot deel af van de mensen waarmee je samenwerkt. Ikzelf zorg gewoon dat ik een beetje fit blijf en een beetje sport en er plezier in blijf houden. En als je het een keer rustig hebt, is het belangrijk om daar ook van te genieten.'

Slagwerkkraant bestaat dit jaar twintig jaar. Als je terugkijkt op jouw afgelopen twintig jaar, wat zijn dan de belangrijkste ontwikkelingen?

'De afgelopen twintig jaar zijn er in de studio natuurlijk behoorlijk wat dingen veranderd. Alleen al als je kijkt naar het instrumentarium. Tegenwoordig hebben we een ontelbare hoeveelheid sporen in een Pro Tools-systeem en we hebben elektronische drums

In de jaren zeventig en tachtig kon je zelfs bij de meest simpele dingen aan de drumsound herkennen dat het wel degelijk Steve Gadd was die de sessie had gedaan. Kun je vertellen hoe die typische Gadd-sound tot stand kwam?

'In die tijd dacht ik helemaal niet zo na bij mijn drumsound. Nu nog niet trouwens. Ik denk wel na bij wat voor spullen ik gebruik, en hoe ik de toms stem, maar uiteindelijk wil ik gewoon dat een trommel op een bepaalde manier klinkt als ik erop sla. Hoe die hele set vervolgens op de plaat terecht komt, laat ik helemaal over aan de producer en de technicus.'

'Mijn drumsound is volgens mij in de afgelopen jaren niet zo heel veel veranderd. Ik ben weliswaar andere vellen gaan gebruiken en daardoor klinkt alles wat opener, maar in principe stem ik mijn drums niet anders dan ik in de jaren tachtig deed. Over de sound die ik toen had, had ik in feite maar heel weinig te zeggen. Als je in een studio een bepaalde drumsound hebt, is het namelijk helemaal nog niet gezegd dat datzelfde geluid ook op de plaat terecht komt. Tussen opname en persing zitten nog altijd minimaal een producer en een technicus en vaak nog meer

mensen. Die hele Gadd-sound zoals jij dat noemt, is dus vooral te danken aan anderen.'

Veel drummers van naam kiezen er tegenwoordig voor om met een eigen band op stap te gaan. Jij hebt dat halverwege de jaren tachtig ook al gedaan met The Gadd Gang. Zou je zoiets in de toekomst weer willen doen?

'Als ik iets zou kunnen verzinnen dat muzikaal gezien ergens op slaat, zou ik dat zeker doen. Ik zou niet een hele avond drumsolo's willen geven, dat slaat voor mijn gevoel namelijk helemaal nergens op. Maar als ik wat leuks zou kunnen verzinnen en de juiste mensen erbij zou kunnen krijgen? Tuurlijk.'

'The Gadd Gang hield op te bestaan omdat toetsenist Richard Tee kwam te overlijden. Die band was wel naar mij vernoemd, maar alle leden waren eigenlijk gelijkwaardig. Toen er een wegviel, voelde het

niet goed om door te gaan. Met Michel Petrucciani ben ik daarna eigenlijk het dichtste bij een 'echte band' geweest. Spelen bij Michel was een ervaring op zich en ook buiten de muziek was Petrucciani een fantastisch figuur. Maar toen hij overleed, kwam ook dat tot een vroegtijdig einde. Het lijkt een beetje of dat me achtervolgt. Ik zou in de toekomst best wel weer een eigen band willen hebben en zelfs de rol van bandleider op me willen nemen. Voor mij staat wel als een paal boven water, dat alle neuzen van de bandleiden dan dezelfde kant op moeten staan en het is voor mij nog steeds erg moeilijk om een groep mensen bij elkaar te krijgen waarbij dat het geval is.'

Is de Steve Gadd van nu een andere dan die van een paar jaar geleden?

>>

'Ik hou van het geluid van een echte drumkit, een echte snaredrum en echte bekkens.'

>> 'Ik hoop wel dat ik mezelf de laatste paar jaar verder ontwikkeld heb, maar dat is niet iets waar ik bewust mee bezig ben. Ik ga niet achter een drumstel zitten met het idee om weer eens een paar heftige fills aan mijn arsenaal toe te voegen. Al heb ik wel wat nieuwe verzonden natuurlijk. Ik denk dat het belangrijkste verschil met een paar jaar geleden is, dat ik minder noten speel en met de ruimte die zo ontstaat, ben gaan schuiven. Op die manier kun je de hele feel van een nummer veranderen. Je moet je als drummer kunnen inleven in de muziek die mensen maken, en jezelf en je spel daaraan aanpassen. Techniek is daarbij een belangrijk hulpmiddel, maar feel is toch de hoofdzaak.

'Ik speel lekker veel live en zit zo af en toe in de studio. Daar voel ik me happy bij. Ik maak me ook geen zorgen om de toekomst. Er zijn een hoop doemdenkers in de muziekindustrie tegenwoordig, maar ik ben er heilig van overtuigd dat zolang je écht kunt

spelen en van aanpakken weet, er altijd ergens werk voor je is.

'Voor de nabije toekomst heb ik nog een tour staan met James Taylor, en mogelijk een paar opnamen met Paul Simon. Verder heb ik op het moment niet heel veel in de planning staan. Ik zou nog wel eens een boek met drumduetten en -trio's willen schrijven. Dat is een idee dat de afgelopen jaren steeds weer bovenkomt. Of ik nog veel clinics ga doen, weet ik niet. Clinics zijn nooit echt een hobby van me geweest en ik heb ook deze twee clinics in Londen en Amsterdam alleen maar gedaan omdat ik Zildjian en Vinnie daarmee uit de brand hielp. Ik word altijd bloednervuus als ik voor een zaal met mensen moet spreken. Dan kom ik er altijd weer achter dat ik eigenlijk niet zo heel veel boeiends te vertellen heb.' ■

